

اشتباه راهبردی دولت ارمنستان در تحکیم روابط با رژیم صهیونیستی

دولت ارمنستان در شرایطی که به دلیل ضعف سیستم اقتصادی خود در بسیاری از امور جاری این کشور در مضیقه قرار دارد، به امید حل مشکلات اقتصادی خود تصمیم به تأسیس سفارت در رژیم صهیونیستی گرفته است و این اشتباه راهبردی و هر گونه امید بستن به صهیونیستها نه تنها گره‌ای از مشکلات ارمنه باز نخواهد کرد بلکه شرایط آنها را پیچیده‌تر خواهد کرد.

به گزارش آران نیوز به نقل از مشق نیوز؛ سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران، مجموعه‌ها و شخصیت‌های تأثیرگذار در دیپلماسی عمومی و ارمنه مقیم ایران، بایستی ارمنستان را متوجه اشتباه استراتژیک خود بکنند و نسبت به هزینه‌های این اقدام هشدار دهند.

تصمیم ارمنستان به افتتاح رسمی سفارت خود در فلسطین اشغالی و اعزام سفیر مقیم به رژیم صهیونیستی پس از سفر مشاور امنیت ملی وقت کاخ سفید در پاییز ۲۰۱۸ به ایروان و ترغیب آن کشور به همراهی با اهداف آمریکا؛ مطرح و طبق زمان بندی در پایان مارس ۲۰۲۰ (۱۱ فروردین ماه ۹۹) عملیاتی خواهد شد و به این ترتیب ارمنستان جزو ۹۰ کشور دارای سفارت در سرزمین‌ها اشغالی خواهد بود.

علاوه بر توصیه آمریکا به دولت غربگرای ارمنستان برای تقویت روابط با رژیم صهیونیستی؛ وزارت خارجه و سیستم امنیتی این رژیم غاصب نیز از مدت‌ها قبل، مقامات ارمنستان را با تشویق‌های لازم و رفت و آمدهای متعدد مجاب به این ساخته که ایروان اقدام به گشایش سفارت در فلسطین اشغالی بنماید و حتی درخواست کرده اند که شهر بیت المقدس محل استقرار این سفارتخانه باشد و بدیهی است یکی از لویتهای اساسی صهیونیستها از تحکیم روابط با کشورهای منطقه قفقاز تأثیر گذاری بر فضای ژئوپلیتیک آن به ویژه ایجاد اختلال در روابط کشورهای سه گانه قفقاز جنوبی با ایران از یک سو و بهره مندی از فرصت همجواری این کشورها با ج.ا.ا. منظور پیشبرد اقدامات امنیتی و اقتصادی ضد ایرانی خود از سوی دیگر می باشد.

علیرغم رقابت ارمنی‌ها و یهودی‌ها (رقابت سخت لابی ارمنه و یهود) در جهان و ضعف پیوندهای طبیعی میان آنها و با وجود اینکه ارمنستان تا سال ۱۹۹۲ روابط با اسرائیل را تحریم کرده بود ولی بعد از کنفرانس صلح مادرید، فصل جدیدی از ایجاد روابط و توسعه آن با رژیم صهیونیستی را شروع نمود و اکنون افتتاح سفارت ارمنستان در اسرائیل رویدادی است که از جنبه‌های مختلفی حائز اهمیت است و تا کنون آنگونه که شایسته توجه بوده است مورد واکاوی و امعان نظر قرار نگرفته است.

اجرائی شدن تصمیم دولت ارمنستان مساله ای است که می تواند بر روابط ایران و ارمنستان تأثیر گذار باشد. هر چند ایران طی سالهای گذشته به دلیل ملاحظات ایدئولوژیک و به منظور ملاحظه مسلمانان جمهوری آذربایجان هیچ گونه روابط نظامی و دفاعی با ارمنستان نداشته است، لیکن از منظر حسن هجواری و الزامات ناشی از همسایگی؛ بخشی از مشکلات ارمنستان به واسطه ارتباط این کشور با ایران مرتفع شده است. ارمنستان در شرایط فعلی به دلیل تداوم مناقشه قره باغ، از سوی باکو و با توجه به اختلافات مرزی با ترکیه و تفاوت دیدگاه با این کشور در بحث کشتار ارمنه از سوی آنکارا محاصره مرزی شده و تنها مرز مشترکش با ایران و گرجستان است. مسیر ترانزیت ایران تنها راه دائمی حمل و نقل و تجارت برای ارمنستان محسوب می شود و مرزهای شمالی آن کشور با گرجستان به دلایل مختلف و مشکلات عینی بسیار مشکل زاست.

ارمنستان بخش عمده نیازمندی به گاز طبیعی را از ایران تأمین کرده و تنها ۱۰ درصد از گاز مورد نیازش را از طریق مرز گرجستان از روسیه خریداری می کند. تأمین نیاز انرژی ارمنستان از طریق خط لوله تبریز- مغری است که هم اینک حجم آن تقریباً ۲/۵ میلیارد مترمکعب می رسد. همچنین ایران و ارمنستان براساس قرارداد تهاثر انرژی منعقد در سال ۲۰۰۴ که اعتبار ۲۰ ساله دارد علاوه بر گاز طبیعی نیازمندی خود به برق را از طریق ایران فراهم می کند. به طوری که انتقال برق به ارمنستان به ۴۰۰ مگاوات می رسد.

حجم مبادلات تجاری دو کشور حدود ۳۰۰ میلیون دلار است که سفیر آن کشور در اظهار نظر اخیر خود از این میزان اظهار گلایه کرده و خواستار افزایش آن بوده است؛ در چنین شرایطی حداقل انتظار از دولت ارمنستان رعایت ملاحظات عادلانه ج.ا.ا. می باشد و طبیعی است عدم گسترش روابط با رژیم اشغالگر قدس از مهمترین مصادیق این ملاحظات محسوب می گردد. طبیعی است که ایران در قبال همکاری‌های نظامی- امنیتی رژیم صهیونیستی با همسایگان در مرزهای خود ساکت نخواهد بود.

فراهم ساختن زمینه‌های حضور فعال رژیم صهیونیستی از سوی ارمنستان به عنوان رژیمی که هم دشمن مسلمانان و هم ایران است، بسیار قابل تأمل است. شاید ارمنستان به دلیل حضور در عرصه بین المللی و اثبات پتانسیل‌های خود نیازمند توسعه همکاری‌ها با سایر کشورها باشد، ولی در رابطه با اسرائیل باید هزار بار اندیشه و احتیاط کند؛ زیرا به تبع چنین تصمیمی شاید منافع کوتاه مدتی را کسب کند ولی حتماً هزینه‌های مادی و سیاسی زیادی را متحمل شده و منافع زیادی را از دست خواهد داد.

تصمیم دولت ارمنستان مبین این مساله است که سیاستمداران و اشنگتن، نیکول پاشینیان بی تجربه را به این باور رسانده اند که ایران سرانجام در شرایط فشار حداکثری تحریم‌های آمریکا به پایان خط خواهد رسید و آنها همزمان رژیم صهیونیستی را بعنوان باغ سبزی برای ارمنستان ترسیم کرده اند که می تواند مشکلات متعدد ارمنه را حل نماید، اما بدیهی است ارمنه به زودی متوجه اشتباه محاسباتی خود خواهند شد و شاید آن روز اندکی دیر شده باشد.

در شرایط کنونی ایروان به دلیل ضعف سیستم اقتصادی خود در بسیاری از امور جاری کشورش در مضیقه قرار دارد. تجمعات اعتراضی مردم و جوانان ارمنی در خیابان‌های ایروان به دلیل وضع بد اقتصادی بارها و بارها تکرار می شود و حکومت فعلی این کشور نیز قدرت لازم برای کنترل اوضاع اقتصادی در ارمنستان ندارد و عمق مشکلات در حدی است که این کشور تعطیلی برخی سفارت‌خانه‌های خود در کشورهای اروپایی را در دستور کار قرار داده است و در چنین شرایطی چه بسا تأسیس سفارت در رژیم صهیونیستی به امید حل مشکلات اقتصادی ایروان صورت می گیرد که با توجه به شرایط خاص ارمنستان هر گونه امید بستن به صهیونیستها نه تنها گره‌ای از مشکلات ارمنه باز نخواهد کرد بلکه شرایط آنها را پیچیده تر می نماید.

ارمنستان که بخشی از اراضی جهان اسلام (مناطق اشغالی جمهوری آذربایجان) را در اشغال خود دارد؛ با علنی سازی روابط خود با اشغالگران صهیونیستی در حال تلاش شاید ناخواسته ای است تا پسوند "اشغالگر" را به اسم خود اضافه نماید. طبیعی است نزدیکی بیش از پیش این کشور به صهیونیستها، ارمنستان را مغضوب بیش از یک میلیارد و نیم مسلمان خواهد نمود و دولتهای اسلامی هم مواضع سرسختانه تری نسبت به ارمنه خواهند داشت و جمهوری آذربایجان در چنین شرایطی راحت تر از قبل می تواند برای آزادی سازی قره باغ اقدام نماید و لذا یکی از اهداف اعلامی ارمنستان از تحکیم روابط با رژیم صهیونیستی که ایجاد مانع برای فروش سلاح توسط صهیونیستها به جمهوری آذربایجان می باشد عملاً نتیجه عکس خواهد داد.

رژیم صهیونیستی که بر اساس سیاستهای اقتصادی و امنیتی؛ منطقه قفقاز را بعنوان یکی از مهمترین بازارهای تسلیحاتی خود تعریف کرده است، پس از تحکیم روابط با ارمنستان؛ فاز جدیدی از سیاست فروش تجهیزات نظامی را آغاز خواهد نمود که به ایجاد و توسعه نوعی جنگ سرد منطقه ای (بین ارمنستان و آذربایجان) منجر خواهد و طبیعی است تبعات این مساله برای کل منطقه زیان بار خواهد بود.

دولتمردان غربگرای ارمنستان که علنی نمودن روابط با صهیونیستها و افتتاح سفارت در رژیم صهیونیستی را به عنوان مرحله نخست یا پیش نیاز همگرایی با اروپا و آمریکا تعریف کرده اند؛ لازم است بدانند روسیه به دلیل تسلط همه جانبه خود بر ارمنستان اجازه چنین همگرایی را به آنان نخواهد داد و اصرار تیم پاشنیان بر این مساله سرنوشت دولت مردان پیشین گرجستان را برای آنان رقم خواهد زد.

در شرایط کنونی آنچه مهم به نظر می رسد، اینکه سیاست خارجی جمهوری اسلامی ایران، مجموعه ها و شخصیت های تأثیر گذار در دیپلماسی عمومی و حتی ارامنه مقیم ایران، بایستی دولتمردان ارمنستان را متوجه اشتباه استراتژیک خود نموده و غیر واقع بودن محاسبات سیاسی، اقتصادی و امنیتی آنان را که چه بسا هزینه های سنگینی برای ارامنه در پی داشته باشد یاد آوری نمایند.